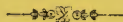

DE KERSTNACHT
OP DEN VUURTOREN.

EENE VERTELLING,

VAN

G. HOOGWERFF.

ZWOLLE, J. P. VAN DIJK.

Prijs 5 Ct., 25 Ex. f 1.15, 100 Ex. f 4.

DE KERSTNACHT
OP DEN VUURTOREN.

EENE VERTELLING,

VAN

G. HOOGWERFF.

ZWOLLE, J. P. VAN DIJK.

DE KERSTNACHT OP DEN VUURTOREN.

Niet ver van de kust van Engeland, op een rotsachtig eilandje, staat een hooge vuurtoren. Maar ge weet misschien niet recht, wat een vuurtoren is, niet waar? Ik zal het u zeggen. In zee zijn vele plaatsen, die gevaarlijk zijn voor de schepen. Er zijn ondiepten, rotsen en zandbanken, die even onder water staan, of er een weinig boven uitsteken. Heel gemakkelijk zou het nu kunnen gebeuren, dat een schip des nachts of bij mistig weder tegen zulk een rots of zandbank aanstootte. Dan zou zulk een schip door den schok verbrijzeld worden, en de arme

zeelieden zouden moeten verdrinken. Om hen nu voor zulke gevaarlijke plaatsen te waarschuwen, heeft men hooge torens gebouwd, waarop des nachts altijd een licht brandt. Wanneer nu de zeeman zulk een licht ziet, dan weet hij, dat hij met zijn schip niet te dicht bij die plaats moet komen, en hij kan daardoor het gevaar vermijden. Soms staan die torens aan het strand, soms ook op rotsen midden in zee. Daarop moeten natuurlijk altijd menschen zijn, om het licht aan te steken, en er bij te waken. Zulke menschen noemt men torenwachters. Nu weet ge, wat vuurtorens zijn, en we kunnen verder vertellen.

In dien vuurtoren, waarvan ik zoo even sprak, zaten twee mannen, bij het licht van een olielamp, bij elkaar. Het was kerstavond. In de steden en dorpen, ginder op het land, waar de menschen woonden, waren de kerken open, en helder verlicht. Daar kwamen de menschen bij elkander, om te hooren hoe de lieve Heer Jezus, die toch Gods eigen Zoon was, als een arm klein kindje op aarde wilde komen, om ons vrij te maken van de zonde. Daar brandden ook in de huizen honderden lichtjes aan de kerstboomen, en zaten er kinderen met blijde gezichtjes te luisteren,

wanneer er ook aan hen verteld werd van de geboorte van den Heer Jezus, of ze zongen het lied, dat ook de engelen eens zongen, in de velden van Bethlehem:

Eere zij God, in de hooge Hemelen!

Vrede op aarde! In de menschen een welbehagen!

Maar van dat alles merkten de beide wachters op hun eilandje, midden in zee, niets. Ze waren daar geheel alleen. Geen ander levend wezen was er, dan de zeevogels, die op de rotsen nestelden. Het was ruw weder. De wind huilde akelig om den toren heen, en de golven klotsten beneden tegen de rotsen en die twee, de wind en de golven, zongen samen ook wel een lied, ter eer van God op hunne wijze, maar het was toch geen kerstlied, zooals de kinderen zongen. Neen, voor de wachters op den vuurtoren was het geen vroolijke kerstavond. Toch vierde een van de twee, die veel ouder was dan de ander, ook kerstfeest, op zijn manier. Hij had vóór zich een oud, versleten boek liggen, en zat er met aandacht in te lezen. Het was de Bijbel, en hij las het kerstverhaal. Toen hij daar kwam, waar verhaald wordt van het lied, dat de Engelen

zongen, legde hij het boek nêer. Zijne oogen vulden zich met tranen, en lang, heel lang bleef hij voor zich heen zien.

De andere wachter, nog een jong man, had al meer dan eens naar zijn kameraad gezien, of hij al klaar was met lezen. Hij scheen zich geducht te vervelen, en na een paar keer op zijn stoel heen en weer gedraaid te hebben, brak hij plotseling de overdenkingen van den ouden man af.

„Hé, oude Rob, waar denk, je toch over,” riep hij wat ruw, maar toch niet onvriendelijk, „ik kan niet zeggen, dat je bijzijn van avond heel gezellig is. Daar zit je al een uur in dat oude boek te turen, en dan voor je te kijken, als een uil in doodsnoed. Verveel je je ook zoo als ik, en wou je ook niet dat we nu aan vasten wal waren. Daar is het nu vrij wat gezelliger dan hier.”

Opgeschrikt uit zijne overdenkingen, zag de oude wachter zijn makker aan. „Nee Jan,” zei hij vriendelijk, „vervelen doe ik mij niet. Als men al zoo oud is, als ik, dan heeft men altijd genoeg herinneringen, om zich mee bezig te houden; vooral op een avond als deze.”

„Herinneringen! Wat voor herinneringen heb

je dan Rob?" vroeg Jan. „Ik heb ook wel herinneringen aan kerstavonden, en vroolijke ook, maar die maken maar, dat ik het hier nog vervelender vind."

„Maar herinner je je dan geen enkel kerstfeest, Jan, dat je met je moeder hebt doorgebracht."

„Neen, Rob! ik heb mijne moeder nooit gekend. Ze stierf, toen ik nog een kleine jongen was, en mijn vader hield zich op kerstavond wel met zijne vrienden in de herberg op, maar niet met mij,"

„Arme Jan," zei de oude man, terwijl hij den ander medelijgend aanzag, „dus heeft niemand je ooit, toen je klein waart, verteld wat het kerstfeest beteekende?"

„Neen, niemand," zei Jan, „later heb ik er wel eens over hooren spreken, maar ik heb het nooit recht begrepen, en er ook nooit sterk aan aan gedacht. Maar wat vertelde je moeder je dan eigenlijk? Waar dacht je daar straks aan?"

„Wel, mijn jongen, als je een poosje wilt luisteren, dan zal ik het je vertellen," zei de oude torenwachter. „Ik herinner het mij nog goed, al is het al jaren geleden. Mijne moeder was een lieve vrouw, maar altijd heel zwak. Ze kon op

kerstavond niet naar de kerk gaan, hoewel ze dat zoo graag had willen doen, en daarom zaten wij die avonden altijd bij malkaar. Dan stak zij een kerstboompje aan, waaraan allerlei lieve dingen hingen, die zij voor mij gemaakt of gekocht had, en als ik die dan genoeg bewonderd had, mocht ik op een laag stoeltje bij haar komen zitten, en dan begon ze te vertellen. Dat kon ze zoo mooi doen, mijn lieve moeder. Dan vertelde ze, hoe de Heer Jezus te Bethlehem, in een stal geboren werd; hoe Hij, Gods eigen Zoon, daar als een arm kindje nederlag in de kribbe, waaruit de beesten anders aten. Ze vertelde mij van de engelen, die de herders zagen; en wat die engelen zongen. Laat ik het u eens voorlezen, Jan. Hier in Gods woord staat het beter, dan ik het u zou kunnen vertellen.

En de oude man opende zijn Bijbel en las het kerstverhaal, in Lucas II.

„O,” vervolgde hij toen, „wat herinner ik mij nog goed den laatsten kerstavond dien wij samen doorbrachten. Ze was toen al heel zwak en ziek, mijne goede moeder, maar toch vertelde ze mij nog en toen zong ze, met een heel zachte stem, hetzelfde lied dat de engelen zongen:

Eere zij God, in de Hooge Hemelen,
 Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!

De oude torenwachter bleef weer een poos in gedachten verzonken zitten, toen sprak hij wêer:

„Kort daarop stierf zij, en een paar jaar later
 „ging ik al naar zee. Ach had ik maar altijd aan
 „de woorden van mijn lieve moeder gedacht,
 „maar dat deed ik niet Jan. Ik heb toen eenige
 „jaren doorgebracht, waarin het wel scheen,
 „alsof ik alles, wat zij mij geleerd, alles, wat ik
 „haar beloofd had, had vergeten. Gelukkig wilde
 „de goede God mij zoo niet laten blijven. Op een
 „zekeren kerstavond was ik wêer in de stad,
 „waar ik geboren ken. Ik wilde naar een herberg
 „gaan, waar een paar mijner vrienden op mij
 „wachtten, om samen eens lustig feest te vieren.
 „Onderweg moest ik voorbij een kerk, waarin de
 „lichten waren aangestoken. Men vierde ook daar
 „het kerstfeest, en ik hoorde er het zelfde lied
 „zingen, dat mijne moeder gezongen had, op den
 „laatsten kerstavond, dien ik met haar had door-
 „gebracht. Haast zonder het te weten trad ik
 „binnen en luisterde. O, hoe klopte mijn hart,
 „toen ik daar dezelfde geschiedenis hoorde, die

mijne moeder mij verteld had. Hoe beschuldigde mij mijn geweten, dat ik dien lieven Heer Jezus, die mij zoo had liefgehad, dat hij hier op aarde gekomen was, om voor mijne zonden te sterven, verlaten had. De tranen schoten mij in de oogen. Ik ging dien avond niet naar de herberg, maar stil naar huis, en vroeg daar God om vergeving. En ik geloof nu ook Jan, dat God mij, om den wil van zijn lieven Zoon, mij mijne zonde heeft vergeven. Ik ben nu een oud man, en ik voel wel dat ik langzamerhand zwakker word, en dat ik niet lang meer zal leven. En ik ben er blij om, want ik weet, dat ik, als ik sterf, naar den Heer Jezus, en naar mijne lieve moeder in den hemel ga."

Hier zweeg de oude wachter. Jan had aandachtig geluisterd. Veel van wat hem nu verteld was, had hij nog nooit gehoord, ook had hij alles niet goed begrepen, maar toch genoeg, om hem ernstig en stil te maken.

„Mag ik uw Bijbel van avond eens bij mij houden, Rob,” vroeg hij vriendelijk, „dan blijf ik er nog wat in lezen, terwijl ik waak bij het licht?”

„Zeker, Jan,” zei de oude man, „lees er ge-

rust in, zoo dikwijls gij wilt. Ik ga nu naar bed, want ik ben erg moê." De twee wachters wenschten elkander goeden nacht, en de oude Rob ging ter ruste. Hij was zwakker dan hij dacht, en hij vond het dan ook wel wat vreemd, dat hij zoo'n moeite had, om de trapjes op, naar zijn kamertje, en in zijn bed te komen. Hij legde zich neer, en nog lang bleef hij denken over alles wat hij zoo even aan Jan verteld had. Het was hem als zag hij zich zelf weêr staan, aan de schoot zijner moeder; als was hij weêr in die kerk, en hoorde hij het orgel spelen, en de menschen het lied zingen van: Vrede op aarde! En langzamerhand scheen het hem toe, of de wind en de golven, die daar buiten den toren huilden en klotsten, ook datzelfde lied zongen. Hij hoorde het heel duidelijk. De maan, die van tijd tot tijd door de wolken brak, wierp hare zachte stralen door zijn venster, en eensklaps was het hem, alsof hij in dat licht zijne moeder zag. Niet zooals hij haar als kind gezien had, maar als een engel, in heerlijk blinkende kleederen. Zij stak hare armen naar hem uit, en hij wilde naar haar toesnellen, en riep blijde: Moeder! Toen werd alles in zijn kamertje heel stil.

Toen Jan den volgenden morgen zijn makker wilde wekken, vond hij hem — dood. De oude Rob was des nachts gestorven, en zong nu, met zijne moeder, het kerstlied in den hemel, voor den troon van den Heer Jezus.

Jan was eerst wel bedroefd over het verlies van zijn ouden vriend: maar al spoedig herinnerde hij zich, hoe Rob nog den vorigen avond gezegd had, hoe hij er naar verlangde om bij zijne moeder in den hemel te zijn. Daar zou hij nu zeker wel zijn, dacht Jan, en o, hoe gaarne wenschte hij daar ook te komen. Hij had niets vergeten, van wat de oude torenwachter hem had verteld, en hij vergat het ook nooit. Dikwijls las hij in den Bijbel, dien de oude man hem gegeven had. Toen hij later den vuurtoren verliet, en weêr op vasten wal kwam, ging hij ook trouw naar die plaatsen, waar hij meer van den Heer Jezus kon hooren. Hij bad veel, en zocht den Heer Jezus ernstig, en al wie dat doet, is zeker Hem te vinden. Jan heeft hem dan ook gevonden; hij wist nu ook goed wat het kerstfeest beteekende, en nooit in zijn geheele leven vergat hij den ouden Rob en

DEN KERSTNACHT OP DEN VUURTOREN.
